

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně: obec Měnín, se sídlem Měnín č. p. 34, PSČ 664 57, zastoupené JUDr. Petrem Schlesingrem, advokátem se sídlem Slovákova 11, 602 00 Brno, proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí, se sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. IPPC/17/09, č. j. 560/1100/09,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. IPPC/17/09, č. j. 560/1100/09, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 13 520 Kč do rukou jejího zástupce JUDr. Petra Schlesingra, advokáta, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Jihomoravského kraje dne 3. 3. 2009 vydal žadatelce – společnosti ESET, spol. s r. o. – integrované povolení pro „Zařízení k využívání odpadů – Dekontaminační plocha Měnín“ podle § 13 odst. 3 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci.

Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný dne 27. 5. 2009 a napadené rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že podané odvolání zaslal v souladu s § 13 odst. 7 zákona o integrované prevenci Ministerstvu průmyslu a obchodu (to později předalo spis Ministerstvu životního prostředí, odboru integrované prevence, s tím, že věc nepatří do jeho působnosti) a Ministerstvu zdravotnictví k posouzení správnosti postupu při použití nejlepších dostupných technik při stanovování závazných podmínek u zařízení kategorie 5.1 dle přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci. Oba správní orgány podle žalovaného potvrdily správnost postupu orgánu I. stupně; sám žalovaný se pak ztotožnil se závěry orgánu I. stupně. Námitka ve věci nesouladu s územním plánem byla již vypořádána v rámci posuzování vlivů na životní prostředí stanoviskem ze dne 27. 6. 2008. Dne 9. 10. 2006 se k otázce vyjádřil stavební úřad Sokolnice; podle něj je záměr ve shodě s územním plánem obce, jen připomněl, že změnu stavby silážního žlabu na zařízení k úpravě nebezpečných odpadů je nutné projednat s účastníky řízení a s dotčenými orgány státní správy. Žalovaný uzavřel, že mu v této věci nenáleží posuzovat soulad záměru s územním plánem obce: to přísluší stavebnímu úřadu, který vyslovil souhlas.

K námitce, podle níž není třicet let starý silážní žlab dostatečně vodohospodářsky zabezpečeným objektem, žalovaný odkázal na „Pasport silážního žlabu pro změnu využití na dekontaminační plochu“ z prosince 2008 zpracovaný Ing. D. V., autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby, podle něž je plocha žlabu funkční a v dobrém technickém stavu; po realizaci navržených opatření se žlab jeví jako vhodný objekt pro rekolaudaci na dekontaminační plochu (žalovaný tato opatření vyjmenoval, také připomněl, že dne 11. 4. 2008 byla provedena zkouška těsnosti stávající retenční jímky). Požadavek žalobkyně na předložení projektové dokumentace není oprávněný: stávající objekt – silážní žlab – byl zkolaudován v rámci kolaudace velkokapacitního kravína dne 27. 2. 1985. Stavební povolení a kolaudační rozhodnutí pro nové zařízení bude teprve vydáno. Požadované stanovení pásma hygienické ochrany středního zdroje znečištění zabezpečí stavební úřad v navazujícím správním řízení.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně připomněla, že již ve správním řízení poukazovala na to, že společnost ESET žádá o vydání integrovaného povolení pro umístění zařízení k likvidaci nebezpečných odpadů v území, kde je uvažovaná činnost v rozporu se schváleným územním plánem, resp. s jeho závaznou částí. Tato lokalita má sloužit výrobním plochám pro průmysl, zemědělským střediskům, skladům a rozvoji drobných výrobců bez možnosti bydlení, s regulativem, že pásmo hygienické ochrany nesmí přesáhnout vlastní areál (oplocený areál velkokapacitního kravína), a to s ohledem na klimatické podmínky obce Měnin (časté inverze) a blízkost obytné zóny obce. Žalobkyně ve správním řízení požadovala odborné znalecké posouzení bývalého silážního žlabu, který společnost ESET hodlala pro svou činnost využít. Správní orgán I. stupně se s těmito námitkami nevypořádal; k otázce souladu s územním plánem odkázal (stejně jako později žalovaný) na blíže neurčeného stanovisko obecního úřadu Sokolnice (stavebního úřadu) jako na stanovisko závazné pro předmětné řízení. K autentickému výkladu územního plánu je však oprávněna pouze sama obec, nikoli stavební úřad (s výjimkou územního řízení).

K námitce týkající se stavu silážního žlabu a žádosti o jeho posouzení odkázal úřad I. stupně na pasport z prosince 2008, který však není odborným znaleckým posouzením. Žalovaný tyto vady nenapravil. Za kolaudační rozhodnutí stavby silážního žlabu je protiprávně vydáváno rozhodnutí stavebního úřadu Sokolnice (Městského národního výboru) ze dne 27. 2. 1985, které ale ve skutečnosti není kolaudačním rozhodnutím. Stavba byla k žádosti tehdejšího Státního statku Brno – venkov ze dne 15. 12. 1987 povolena dne 17. 12. 1987, kolaudována však nebyla. Již z toho důvodu je na místě zrušit napadené rozhodnutí. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zpochybnil aktivní procesní legitimaci žalobkyně. Žalobkyně podle něj nenamítá takové porušení svých procesních práv, které by mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. § 65 odst. 2 s. ř. s.); hmotná práva ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. pak žalobkyně také nemá. Odkazy žalobkyně na porušení občanského zákoníku neobstojí, ve správním žalobě je třeba tvrdit porušení veřejných subjektivních práv. Jinak žalovaný setrval na tom, co uvedl v napadeném rozhodnutí; k odvolacím námitkám žalobkyně se podle svého přesvědčení vyjádřil v rozhodnutí. Zákon nestanoví, že by povinnou součástí žádosti o integrované povolení mělo být kolaudační rozhodnutí. Kromě toho posoudit, zda byl silážní žlab skutečně zkolaudován, je věcí stavebního úřadu, nikoli žalobkyně. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobkyně v replice zdůraznila, že do její samostatné působnosti patří schvalování územního plánu obce; žalobkyně má tedy i právo na to, aby závazná část územního plánu byla dodržována (i ze strany státních orgánů). Žalobkyně je přesvědčena o své aktivní žalobní legitimaci; žalovaný si špatně vyložil v žalobě užitou zkratku „Ob. Z.“ jako občanský zákoník, přitom šlo o „obecní zřízení“. Tvrdit, že v řízení o vydání integrovaného povolení není rozhodující orgán příslušný posuzovat soulad záměru žadatele s územním plánem obce, popírá samotný účel zákona o integrované prevenci i základní zásady správního řízení. Žalovaný se nemůže dovolávat nezávazného a věcně nesprávného stanoviska obecního úřadu Sokolnice ze dne 9. 10. 2006 ani nesprávného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje v Brně ze dne 14. 8. 2008; nesprávnost těchto aktů způsobila žadatelka – společnost ESET – předložením nesprávných podkladů. V řízení o vydání rozhodnutí o změně stavby bývalého silážního žlabu bylo zjištěno, že stavba žlabu se nachází jinde, než uváděla žadatelka, tj. na ploše označené v územním plánu obce jako Z (zemědělská prvovýrobní plocha orné půdy a trvalých kultur), a nikoli Vp (výrobní plochy pro průmysl, zemědělská střediska, sklady a rozvoj drobných výrobců bez možnosti bydlení).

V doplnění repliky žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2011, č. j. 31 A 46/2010-80; tím soud zamítl žalobu žadatelky ESET proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta její žádost o změnu stavby „Dekontaminační plocha“ a jejího vlivu na využití území. Krajský soud potvrdil, že stavební úřad, který není tvůrcem ani pořizovatelem územního plánu, nemůže poskytovat jeho autoritativní výklad. V tomto správním řízení bylo navíc zjištěno (a v rozsudku potvrzeno), že stavba bývalého žlabu se nachází v ploše Z, nikoli v ploše Vp.

Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně vycházel při vydávání integrovaného povolení mj. ze stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (stanovisko EIA), vydaného dne 27. 6. 2008. Stanovisko je souhlasné, zároveň jsou tu stanoveny podmínky, které musí plánované zařízení splnit. Podle bodu 8 podmínek pro fázi přípravy a výstavby je nutno provést znovuzatěsnění ploch, na kterých se bude provádět manipulace s odpadem a vodami; podle bodu 12 těchto podmínek je pak nutno provést atest těsnosti dekontaminační plochy, svodného potrubí a jímky průsakových vod (standardní metodou dle ČSN).

Žalovaný si v odvolacím řízení v souladu s § 13 odst. 7 zákona o integrované prevenci vyžádal vyjádření příslušných orgánů k otázce, zda nedošlo k pochybení při použití nejlepších dostupných technik při stanovení závazných podmínek provozu. Ministerstvo životního prostředí, odbor integrované prevence, se ve svém stanovisku ze dne 19. 5. 2009 vyjádřilo tak, že upozornilo na právě citované stanovisko EIA, jehož některé podmínky nejsou ve výroku integrovaného povolení uvedeny ani není odůvodněno jejich nezpracování. Podle odboru integrované prevence nelze vyloučit pochybení při použití nejlepších dostupných technik při stanovení závazných podmínek provozu zařízení; v řízení o vydání integrovaného povolení nebyly rovněž dostatečně vypořádány podmínky stanoviska EIA týkající se zajištění těsnosti navrhované dekontaminační plochy.

Ve spisu je rovněž založen jako příloha žádosti o vydání integrovaného povolení *Pasport silážního žlabu pro změnu využití na dekontaminační plochu*, zpracovaný Ing. D. V., autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby, v prosinci 2008; zpracovatel vycházel při zpracování pasportu z výkresových podkladů z několika projektových dokumentací z let 1985 – 1990 a ze dvou místních šetření. Pasport hodnotí plochu jako funkční, je nutné provést jen drobné opravy.

Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2011, č. j. 31 A 46/2010-80, zdejší soud zjistil, že stavební úřad dne 28. 6. 2009 zamítl žádost žadatelky ESET o vydání rozhodnutí o změně stavby a jejího vlivu na využití území, neboť stavba se nachází na ploše určené územním plánem k zemědělské prvovýrobě. Toto rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil i Krajský úřad a posléze i Krajský soud v Brně.

Žaloba je důvodná.

Soud na rozdíl od žalovaného nepochybuje o žalobní legitimaci žalobkyně. Obec Měnin byla ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o integrované prevenci účastníkem řízení o vydání integrovaného povolení, neboť zamyšlené zařízení má být umístěno na jejím území. To, zda na území obce bude umístěno zařízení pro zpracování odpadů, se nepochybně dotýká práv obce; obec je tak k žalobě legitimována podle § 65 odst. 1, a nikoli podle § 65 odst. 2 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Postavení a úkoly obce upravují mj. ta ustanovení obecního zřízení (zákon č. 128/2000 Sb., o obcích), která žalobkyně citovala; žalovaný si jí užívanou zkratku „Ob. Z.“ špatně vyložil, o občanský zákoník (a o žádná soukromá práva) tu nejde.

Důvodná není námitka, podle níž žalovaný nesprávně posoudil soulad záměru s územním plánem: v řízení o vydání integrovaného povolení se totiž tato otázka řešit nemá, neboť nespadá do působnosti orgánů státní správy, které rozhodují na úseku integrované prevence. Z důvodové zprávy k zákonu o integrované prevenci je zřejmé, že tento zákon by měl být speciálním zákonem ve vztahu k ostatním právním předpisům na úseku *ochrany životního prostředí, veterinární péče a ochrany zdraví*. Integrované povolení bude podle důvodové zprávy nahrazovat rozhodnutí, stanoviska, vyjádření a souhlasy, které jsou vyžadovány podle jiných právních předpisů, pokud je jimi dáván souhlas k provozu zařízení nebo k činnosti provozované v zařízení. Vypočítávají se tu zákony, podle nichž budou potřebné podkladové akty vydávány (o ochraně ovzduší před znečišťujícími látkami, o ochraně přírody a krajiny, o ochraně zemědělského půdního fondu, o odpadech, o lesích, o vodách, o přírodních léčivých zdrojích, o veterinární péči); z okruhu věcné úpravy citovaných zákonů je zřejmé,

že v řízení o vydání integrovaného povolení se má řešit ochrana jednotlivých složek přírody a zdravé životní podmínky lidí a zvířat, nikoli však otázky územního plánování.

Řešit otázku souladu určitého záměru s územním plánem přísluší stavebnímu úřadu v řízení o vydání územního rozhodnutí – v tomto případě rozhodnutí o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území. Z toho plyne, že žádat o vydání integrovaného povolení v situaci, kdy ještě nebylo vydáno územní rozhodnutí, je poněkud nelogické. Řízení o vydání integrovaného povolení bylo zahájeno dne 27. 5. 2008 (rozhodnutí I. stupně vydáno dne 3. 3. 2009, rozhodnutí II. stupně dne 27. 5. 2009), zatímco žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána až dne 26. 5. 2009 (rozhodnutí I. stupně vydáno dne 26. 8. 2009, rozhodnutí II. stupně dne 6. 4. 2010). Zákon nicméně nepředepisuje, v jakém pořadí mají tato dvě řízení proběhnout. Ačkoli ve vztahu ke *stavebnímu povolení* je stanoveno, že bez pravomocného integrovaného povolení je nelze vydat (§ 45 odst. 1 zákona o integrované prevenci), ve vztahu k *územnímu rozhodnutí* taková posloupnost neplatí; zákon naopak mlčky předpokládá, že integrované povolení může být vydáno i před územním rozhodnutím (podle § 46 odst. 2 zákona o integrované prevenci platí, že *Při vydání integrovaného povolení po vydání územního rozhodnutí nebo rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru úřad vychází též z rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů, vydaných podle zvláštních právních předpisů, které tvořily podklad pro tato rozhodnutí*; počítá se tedy i se situací, v níž bude integrované povolení vydáno před územním rozhodnutím). To, že v době vydání integrovaného povolení ani v době navazujícího odvolacího řízení ještě nebylo autoritativně vysloveno, že daný záměr je v souladu s územním plánem, však nemůže „rozšířit“ pravomoc orgánů na úseku integrované prevence a dát jim vlastní oprávnění zkoumat soulad s územním plánem.

Správní orgány v této věci se ostatně k otázce souladu s územním plánem vyjadřovaly jen zdrženlivě a samy konstatovaly, že posuzovat tuto otázku jim samotným nepřísluší; odkazovaly k tomu na vyjádření stavebního úřadu Sokolnice ze dne 9. 10. 2006, podle něž je záměr ve shodě s územním plánem obce. Jak se však později ukázalo v územním řízení, toto vyjádření bylo chybné; ve skutečnosti neleží zamýšlená stavba v ploše pro (mj.) průmyslovou výrobu, ale v ploše pro zemědělskou prvovýrobu; proto také stavební úřad dne 26. 8. 2009 zamítl žádost o vydání územního rozhodnutí.

Žalobkyně se mýlí, domnívá-li se, že k „autentickému i legálnímu“ výkladu územního plánu je oprávněna pouze ona sama, neboť územní plán vydala a schválila. Jednak platné právo vůbec nepočítá s autentickým ani legálním výkladem (výklad provedený tímto způsobem je všeobecně závazný, jedná se tedy vlastně o legislativní doplnění zákonného textu; dříve k němu bylo oprávněno předsednictvo Národního shromáždění a Ústavní soud ČSFR), jednak nesvěřuje obci žádné speciální oprávnění autoritativně komentovat územní plán (byť i svůj vlastní). Autoritativní aplikace územního plánu náleží orgánům územního plánování, a to v konkrétních územních řízeních, jak už bylo řečeno.

Soud však dal žalobkyni za pravdu v dalším bodě její žaloby, který se týká požadavků kladených na plánovanou dekontaminační plochu a její těsnost. Žalobkyně od počátku řízení zpochybňovala to, že těsnost silážního žlabu by i po dvaceti letech byla plně zachována, požadovala atest těsnosti a opětovné zatěsnění plochy; dovolávala se přitom stanoviska EIA ze dne 27. 6. 2008.

Podle § 13 odst. 5 zákona o integrované prevenci je součástí odůvodnění integrovaného povolení i vypořádání připomínek k žádosti obsažených ve vyjádřeních podaných podle § 8 až § 11, a to v plném rozsahu. Úřad je povinen do integrovaného povolení zahrnout podmínky uvedené ve vyjádření (stanovisku) příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví, které se dotýkají zájmů chráněných podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Úřad je povinen zahrnout do integrovaného povolení požadavky k ochraně životního prostředí uvedené ve stanovisku k posouzení vlivů na životní prostředí podle zvláštního právního předpisu, pokud jsou v něm uvedené, nebo v integrovaném povolení uvede důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen zčásti.

Jak soud uvedl výše v rekapitulační části, Krajský úřad Jihomoravského kraje ve stanovisku EIA požadoval, aby bylo provedeno znovuzatěsnění ploch, na kterých se bude provádět manipulace s odpadem a vodami, a aby byl proveden atest těsnosti dekontaminační plochy, svodného potrubí a jímky průsakových vod (standardní metodou dle ČSN). Tentýž krajský úřad jednající jako správní orgán I. stupně v této věci zahrnul požadavky formulované ve stanovisku EIA do bodu 12 závazných podmínek provozu zařízení; požadavek na zatěsnění plochy ani na provedení kontroly těsnosti jejích součástí tu však není obsažen. Jedinou povinností, která se tu žadatelce ESET ukládá před

zahájením provozu zařízení, je postavit novou jímku průsakových vod v blízkosti dekontaminační plochy. S připomínkami žalobkyně, která poukazovala na nevyhovující stav silážní jámy a žádala jeho odborný posudek (z hlediska kvality a nepropustnosti), se správní orgán vypořádal tak, že odkázal na *Pasport silážního žlabu*, uvedl, že bude vybudována nová jímka průsakových vod a že jednou za pět let bude provozovatel kontrolovat nepropustnost dekontaminační plochy a zachytné jímky. Tím však správní úřad nenaplnil požadavek zákona (výše citovaného § 13 odst. 5), podle něž je povinen zahrnout do integrovaného povolení požadavky uvedené ve stanovisku EIA, nebo zdůvodnit, proč tak neučinil. V tomto případě požadavky stanoviska EIA zahrnuté nebyly, a úřad to ani nijak nevysvětlil. Odkaz na *Pasport* je v tomto ohledu nedostatečný, kromě toho není podstatné, že *Pasport* doporučoval (tj. ani nevyžadoval) pouze drobné opravy, pokud stanovisko EIA požadovalo znovuzatěsnění ploch (tj. celkové) a atest těsnosti.

Stejně tak žalovaný toto pochybení nenapravit. Ministerstvo životního prostředí, odbor integrované prevence, ve svém stanovisku ze dne 19. 5. 2009 upozornilo na to, že nelze vyloučit pochybení při stanovení podmínek provozu zařízení a že orgán I. stupně nezahrnul do integrovaného povolení podmínky stanoviska EIA týkající se zajištění těsnosti navrhované dekontaminační plochy, aniž to zdůvodnil. Žalovaný však na to nereagoval; opětovně odkázal na *Pasport*, zopakoval, že bude zřízena nová jímka průsakových vod a že spis obsahuje rovněž *Protokol o zkoušce těsnosti retenční jímky* ze dne 11. 4. 2008. Takový postup není slučitelný s požadavkem § 13 odst. 5 zákona o integrované prevenci; *Pasport* neukládá provozovateli zařízení žádné povinnosti, zkouška těsnosti se zase týkala jen retenční jímky (přičemž stanovisko EIA požadovalo kromě toho i atest těsnosti dekontaminační plochy a svodného potrubí).

Údaje o kolaudaci silážního žlabu, které použil žalovaný, jsou nesprávné, jak je zřejmé z listin předložených žalobkyní i z obsahu správního spisu vedeného v řízení o vydání územního rozhodnutí, který měl soud rovněž k dispozici. Stejně jako u námítky poukazující na nesoulad s územním plánem má však soud za to, že řešit tento druh námitek by neměl orgán rozhodující v řízení o vydání integrovaného povolení, ale stavební úřad. Ať už se tedy správní orgány v této věci vypořádaly s námitkou týkající se kolaudace žlabu jakkoli, nemá to pro zákonnost či nezákonnost rozhodnutí žádný význam.

Žalovaný tedy v řízení nepostupoval podle § 13 odst. 5 zákona o integrované prevenci; soud proto napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Další vývoj řízení přitom může být také ovlivněn tím, že žádost žadatelky ESET o vydání územního rozhodnutí (které je nezbytným předpokladem pro provoz dekontaminační plochy) byla zamítnuta, stejně jako následná žaloba proti tomuto zamítavému rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a žalovaný je tak povinen zaplatit jí náklady řízení o žalobě, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (2000 Kč) a z odměny advokáta za čtyři úkony právní služby – převzetí zastoupení a tři podání k soudu (4 x 2100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (4 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 11 600 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 1920 Kč odpovídající dani, kterou je tento zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobkyni náleží 13 520 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. srpna 2012

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková